

Punt de Vista

El Punt Avui expressa la seva opinió únicament en els editorials. Els articles firmats exposen les opinions dels seus autors.

HERMES COMUNICACIONS SA

President: Joaquim Vidal i Perpinyà.
Consell d'Administració: Lúcia Vidal i Juventench (vicepresidenta), Eduard Vidal i Juventench, Esteve Colomer i Font i Joan Vall i Clara.
Consell de lectors: Feu-nos arribar les opinions, els suggeriments i les consultes que desitgeu sobre el nostre projecte editorial i els nostres productes a conselldelectors@elpuntavui.cat. Tots els contactes rebran resposta de la direcció.

Direcció Executiva: Joan Vall i Clara (conseller delegat), Xevi Xirgo (Informació General), Emili Gispert (Informació Esportiva i local), Toni Muñoz (Serveis), Josep Madrenas (Webs i Sistemes), Albert París (Comunicació), Miquel Fuentes (Administració i RH), Lluís Cama (Producció), Concepció Casals (Distribució) i Ricard Forcat.

Keep calm

Vicent Partal

Cuixart

La tradició diu que el Premi d'Honor de les Lletres Catalanes l'anuncia al guanyador o a la guanyadora el president

d'Òmnium. Una trucada telefònica i una cita per presentar davant la premsa el premiat. Unes paraules amables.

Així ha estat durant els cinquanta anys que el premi s'ha atorgat. Supose que primer des d'alguns d'aquells telèfons de baquelita, pesants com un mort i negres com un funeral. D'aquelles andròmines als fràgils mòbils d'avui va un món sencer. Que ha canviat molt però no tant per a què Òmnium no continue premiant gent que s'ho mereix i la cultura catalana no continue produint genis de la dimensió de Quim Monzó.

No sé si és una tradició però després de la roda de premsa el president d'Òmnium acompanya a dinar el premiat. Dic que no sé si és una tradició perquè només sé que és el que va passar l'any passat i per tant em sembla agosarat anar més lluny en el temps.

Jordi Cuixart va xalar d'allò més parlant incansablement de Joan Fuster, un home pel qual ell sent una autèntica passió intel·lectual

Explique el que sé que va passar. L'any passat el premi va anar a Isabel-Clara Simó. Es va anunciar, com és norma, a la seu d'Òmnium i com que uns quants amics valencians i periodistes érem per allà, més o menys de casualitat, vàrem decidir que això s'havia de celebrar bé i vàrem anar tots plegats a dinar per celebrar amb la Isabel el premi ben merescut que acabava de rebre. Nosaltres i Jordi Cuixart, que va xalar d'allò més parlant incansablement de Joan Fuster, un home pel qual ell sent una autèntica passió intel·lectual. Els altres que érem al dinar tots l'havíem conegut més o menys i Cuixart va aprofitar per treure'ns tanta informació com va saber sobre l'home-not de Sueca. Vam parlar, vam menjar i vam riure, contents i feliços tots plegats.

Enguany Quim Monzó no ha rebut la telefonada de Cuixart. Perquè és dins la presó. El president d'Òmnium ha hagut d'enviar una carta. I evidentment no ha pogut anar a dinar amb el premiat i amb la gent que els hauria acompanyat.

La vinyeta

Fer

Vuits i nous

Manuel Cuyàs

Pepeta Moreu

Seria bo que deixéssim córrer això de "Pepeta" i l'anomenéssim Josepa. Macià potser era a casa seva Cesc o Cisco o Quico, però a l'hora de dedicar-li places i carrers optem naturalment per Francesc. A Mataró, el carrer que porta el nom de la Moreu diu "Pepeta". Va ser, diuen, el primer i únic amor de Gaudí quan l'arquitecte va construir a Mataró la seva obra fundacional: la Nau d'una cooperativa, ara restaurada magníficament. Ell la pretenia i ella li va donar carbassa. El trobava brut. El pare de la Josepa, impulsor de la cooperativa, convidava el jove arquitecte a dinar, i els fideus se li enganxaven a la barba. Moquejava. Gaudí va tenir un disgust que li va durar tota la vida. Però va ser la "Pepeta" el seu "únic amor"? Molts anys més tard, quan ja era un arquitecte cèlebre, Joan Maragall escrivia a un amic: "En Gaudí se'ns ha enamorat." Hi afegia que la dona era una "alemanya". Les cometes són de Maragall. Josep Maria Carandell, biògraf de Gaudí, va investigar la notícia i el sentit de les cometes. Va concloure que l'"alemanya" era una catalana esponerosa, pèl-

“Va ser molt més que el “primer i únic amor” d'Antoni Gaudí

roja i de caràcter fort que estava casada amb el compositor i llavors director de l'orquestra del Liceu Gaspar Cassadó. Els músics l'anomenaven "la valquíria" pensant en les òperes de Wagner, el més alemany de tots. Gaudí era amic de Cassadó. Freqüentava els assajos del Liceu, era entrant de casa seva. Va anar a més aquell enamorament? Maragall no en torna a parlar. Les biografies de Gaudí no en diuen res. Un successor dels Moreu, de qui he tret aquestes informacions, completa l'episodi amb una sorpresa: la "valquíria" de Cassadó era la germana petita de la Josepa. Diu: si les investi-

gacions de Carandell són certes, Gaudí, de jove, hauria estat enamorat de la gran de les Moreu i, en edat madura, de la petita.

Però Josepa Moreu és molt més que un personatge episòdic en la vida de Gaudí. Ella sola vol una biografia en què Gaudí seria el secundari. N'hi ha una, feta per un descendent seu, que li suavitza el caràcter i les accions. Quan Gaudí la va conèixer venia d'Oran, on havia tocat el piano en un bar després que un home amb qui s'havia casat l'abandonés embarassada. De retorn, va fer de mestra quan les dones no en feien, va ser una activa cooperativista i va teixir el penó de la cooperativa que Gaudí havia dissenyat amb esperit de Mariana Pineda. Tenia idees sobre la higiene que expliquen el rebuig al "brut" Gaudí. Sempre que podia anava a mar a banyar-se. Es va acabar casant amb un català, representant a Espanya de les distribuïdores de Hollywood. Va rebre a les seves cases de Barcelona i Sitges una pila d'actors amb els quals parlava en anglès i sortia a passeig de braç. Quines unes, les Moreu. Definitivament, Josepa.